

PUBLISISTIN PÄIVÄKIRJASTA

I. PAHAN ALKUJUURI

Jos otamme tarkasteltavaksi kirjailija N. Suhanovin „Novaja Zhiznistä”, niin kaikki myöntänevät, ettei hän ole huonoin, vaan eräs parhaista pikkuporvarillisen demokraatian edustajista. Hänessä on vilpittöntä pyrkimystä internationalismiin, minkä hän on todistanut kaikkein vaikeimpina aikoina, tsaristisen taantumuksen ja shovinismin riehuessa pahimmillaan. Hänellä on tietoja sekä halua vakavien kysymysten itsenäiseen tutkisteluun, minkä hän on todistanut pitkällisellä evoluutiollaan eserräläisyydestä vallankumouksellista marxilaisuutta kohti.

Sitä luonteenomaisempaa on, että jopa sellaisetkin ihmiset voivat mitä vastuullisimpina vallankumouksen ajankohdina ja sen peruskysymyksissä kestitä lukijaa niin kevytmielisellä järkeilyllä kuin tässä seuraava:

... „Niin monta vallankumouksen aikaansaannosta kuin me olemmekin viime viikkoina menettäneet, eräs niistä ja ehkä tärkein pysyy siitä huolimatta voimassa: hallitus ja sen politiikka voivat säilyttää asemansa vain neuvostolaisen enemmistön tahdosta. Vallankumouksellinen demokratia on omasta halustaan luopunut kaikesta vaikutusvalasta; demokraattiset elimet voisivat vielä saada sen takaisin aivan helposti ja voisivat vaivatta ohjata Väliaikaisen hallituksen politiikan sille kuuluvaan uomaan, jos ajankohdan vaatimukset ymmärrettäisiin asiaankuuluvalla tavalla” („Novaja Zhizn” № 106, elokuun 20 pttä).

Näihin sanoihin sisältyy mitä kevytmielisin, mitä pöyristyttävin valhe vallankumouksen tärkeimmästä kysymyksestä, sellainen valhe, jota on kaikkein useimmin levitetty pikkuporvarillisten demokraattien keskuudessa mitä erilaisimmissa maissa ja joka on vienyt eniten vallankumouksia perikatoon.

Kun syvennyt miettimään sitä pikkuporvarillisten illuusioiden summaa, joka sisältyy edellä esitettyyn järjelyyn, niin mieleen tulee väkisinkin ajatus, että „Novaja Zhiznissä” vaikuttavat kansalaiset eivät lainkaan sattumalta istu „yhdistävässä” edustajakokouksessa⁷⁸ yhdessä ministerien, ministerisosialistien kanssa, yhdessä Tseretelien ja Skobelevien kanssa, yhdessä hallituksen jäsenten, Kerenskin, Kornilovin ja kumpp. tovereiden kanssa. Ei lainkaan sattumalta. Heillä on todella yksi yhteinen aatteellinen pohja: järjetön, poroporvarien piiristä ilman arvostelua omaksuttu poroporvarillinen usko hurskaksiin toivomuksiin. Sillä nimenomaan tällaisen herkkäuskoisuuden läpituksena on Suhanovin koko pohdiskelu samoin kuin myös niiden puolustuskantalaisten menshevikkien koko toiminta, jotka menettelevät vilpittömästi. Tässä pikkuporvarillisessa herkkäuskoisuudessa piilee vallankumouksemme kaiken pahan alkujuurit.

Suhanov allekirjoittaisi varmaan kaksin käsin vaatimuksen, jonka marxilaisuus esittää jokaiselle vakavalle poliitikalle, nimittäin että sen on pohjaututtava *tosiasioihin*, sen perustaksi on otettava *tosiasiat*, joiden täsmällinen objektiivinen tarkastus on mahdollista. Koettakaamme tarkastella äskeisessä lainauksessamme esitettyä Suhanovin väitettä tämän vaatimuksen kannalta.

Mihin tosiasioihin tämä väite pohjautuu? Millä Suhanov kykenisi todistamaan, että hallitus „voi säilyttää asemansa vain” Neuvostojen „tahdosta”, että ne voivat „aivan helposti” „saada takaisin kaiken vaikutusvaltansa”, että ne voisivat „vaivatta” muuttaa Väliaikaisen hallituksen politiikan.

Suhanov voisi viitata ensiksikin omaan yleiseen vaikutelmaansa, Neuvostojen voiman „silminnähtävyyteen”, Kerenskin saapumiseen Neuvostoon, tämän tai tuon ministerin suopeisiin sanoihin j.n.e. Se olisi tietysti kerrassaan huonoa todistelua, oikeammin sanoen sen tunnustamista, ettei todisteita ole lainkaan, että objektiivisia tosiasioita puuttuu kokonaan.

Toiseksi Suhanov voisi viitata siihen objektiiviseen tosiasiaan, että valtaosa työläisten, sotilaiden ja talonpoikain päätöslauselmista kannattaa päättäväisesti Neuvostoja ja niiden tukemista. Nämä päätöslauselmat nähkääs todistavat kansan enemmistön tahtoa.

Tällainen järkeily on poroporvarien piirissä yhtä tavalista kuin edellinenkin. Mutta se on aivan perusteetonta.

Työläisten ja talonpoikain enemmistön tahto, t.s. epäilemättä väestön enemmistön tahto, on kaikissa vallankumouksissa ollut demokratian puolella. Ja siitä huolimatta suurin osa vallankumouksista on päättynyt demokratian tappioon.

Ottaen varteen nämä useimpien vallankumousten ja erityisesti vuoden 1848 vallankumouksen (joka muistutti eniten meillä nykyisin tapahtuvaa) kokemukset Marx teki säälimätöntä pilaa pikkuporvarillisista demokraateista, jotka halusivat saavuttaa voiton päätöslauselmilla ja viittauksella kansan enemmistön tahtoon.

Meidän oma kokemuksemme vahvistaa tämän todeksi vielä havainnollisemmin. Keväällä v. 1906 työläisten ja talonpoikain useimmissa päätöslauselmissa kannatettiin epäilemättä I Duumaa. Kansan enemmistö oli epäilemättä sen puolella. Ja siitä huolimatta tsaarin onnistui hajottaa Duma, koska vallankumouksellisten luokkien nousu (työväen lakot ja talonpoikaislevottomuudet keväällä 1906) osoittautui liian heikoksi uutta vallankumousta varten.

Syventykää ajattelemaan nykyisen vallankumouksen kokemuksia. Vuonna 1917 päätöslauselmien enemmistö oli niin maaliskuussa—huhtikuussa kuin heinä—elokuussakin Neuvostojen puolella, kansan enemmistö oli Neuvostojen puolella. Ja kuitenkin jokainen näkee, tietää ja tuntee, että maaliskuussa vallankumous kulki eteenpäin, mutta heinä—elokuussa se on kulkenut taaksepäin. Siis viittaus kansan enemmistöön ei vielä ratkaise yhtään mitään vallankumouksen konkreettisissa kysymyksissä.

Yksin tämä viittaus, kun sitä käytetään todistuksena, on juuri malliesimerkki pikkuporvarillisesta illuusiosta, se on haluttomuutta tunnustaa, että vallankumouksessa pitää *voittaa* vihamieliset luokat, pitää *kukistaa* niitä puolustava valtiovalta, eikä siihen „kansan enemmistön tahto” riitä, vaan tarvitaan vallankumouksellisten luokkien *voimaa*, luokkien, jotka tahtovat taistella ja kykenevät taistelemaan, voimaa, joka ratkaisevalla hetkellä ja ratkaisevassa paikassa *musertaa* vihollisvoiman.

Kuinka monesti on vallankumouksissa käynyt niin, että pieni, mutta hyvin järjestetty, aseistettu ja keskitetty herravaltaa pitävien luokkien, tilanherrojen ja porvariston voima

on osa osalta nujertanut huonosti järjestetyn, huonosti aseistetun, hajanaisen „kansan enemmistön” voiman.

Luokkataistelun konkreettisten kysymysten korvaaminen „yleisillä” viittauksilla „kansan tahtoon” hetkenä, jolloin vallankumous on erikoisesti kärjistänyt luokkataistelua, olisi kunniaksi vain kaikkein tylsimmälle pikkuporvarille.

Kolmanneksi Suhanov mainitsee yllä esitetystä järjelysään erään „argumentin”, joka on myös varsin tavallinen poroporvareiden piirissä. Hän viittaa siihen, että „vallankumoukselliset demokraatit ovat omasta halustaan luopuneet kaikesta vaikutusvallasta”. Tästä ikään kuin vedetään johtopäätös, että „omasta halusta” luovutetun takaisinsaantikin on helppoa...

Tuo on mihinkään kelpaamatonta järjeilyä. Vapaaehtoisesti luovutetun takaisinsaanti edellyttää ennen kaikkea sen henkilön „vapaaehtoista suostumusta”, kuka on saanut luovutetun haltuunsa. Tästä seuraa, että sellainen vapaaehtoinen suostumus on olemassa. Kuka on saanut haltuunsa „luovutetun”? Kuka on käyttänyt hyväkseen „vaikutusvaltaa”, jonka „vallankumoukselliset demokraatit” ovat luovuttaneet?

On äärimmäisen luonteenomaista, että Suhanov kiertää kokonaan tämän jokaiselle täysijärkiselle poliitikolle tärkeän peruskysymyksen... Sehän tässä on oleellista, siinä on asian ydin: kenen käsissä on *tosiasiallisesti* se, minkä „vallankumoukselliset” (suokaa anteeksi sanontani) „demokraatit” „ovat luovuttaneet vapaaehtoisesti”.

Nimenomaan tämän asiantyimen Suhanov kiertääkin, samoin kuin sen kiertävät kaikki menshevikit ja eserrät, ylipäänsä kaikki pikkuporvarilliset demokraatit.

Edelleen. Lastenkamarissa „vapaaehtoinen luopuminen” ehkä viittaa takaisinsaannin helppouteen: jos Kaisu antoi vapaaehtoisesti Maijulle pallon, niin on mahdollista, että sen „takaisinsaanti” käy „aivan helposti”. Mutta ei monikaan, venäläistä intelligenttiä lukuunottamatta, rohkene soveltaa näitä käsitteitä politiikkaan, luokkataisteluun.

Politiikassa vapaaehtoinen luopuminen „vaikutusvaltasta” on todistus luopujan sellaisesta voimattomuudesta, sellaisesta velttoudesta, sellaisesta selkärangattomuudesta, sellaisesta nahjusmaisuudesta, että kaikkea tästä voidaan yleisesti otettuna „vetää” ainoastaan yksi johtopäätös: se,

joka luopuu vapaaehtoisesti vaikutusvallastaan, „ansaitsee”, että häneltä otetaan pois myös olemassaolo-oikeus eikä ainoastaan vaikutusvalta. Eli toisin sanoen vaikutusvallan vapaaehtoinen luovutus sinänsä „todistaa” vain sen seikan kiertämättömyyttä, että tuon vapaaehtoisesti luovutetun vaikutusvallan saaja ottaa luovuttajalta hänen oikeutensaakin.

Jos „vallankumouksellinen demokratia” on luopunut vapaaehtoisesti vaikutusvallastaan, niin siis se ei ole ollut vallankumouksellinen, vaan poroporvarillisen halpamainen, pelkurimainen demokratia, joka ei ole vapautunut orjaisuudesta ja jonka sen viholliset voivat (nimenomaan tämän luopumisen jälkeen) hajottaa tahi yksinkertaisesti painaa olemattomiin, voivat antaa sen kuolla samaten „omasta halustaan”, kuin se luovutti vaikutusvallankin „omasta halustaan”.

Kun poliittisten puolueiden tekoja pidetään *oikkuina*, niin se merkitsee luopumista kaikesta politiikan *tutkimisesta*. Ja sellainen teko kuin kahden suuren puolueen „vapaaehtoinen luopuminen vaikutusvallastaan”, vaikka näillä puolueilla on kaikkien tilastojen, tiedonantojen ja objektiivisten vaalitulosten mukaan kansan enemmistö puolellaan, sellainen teko täytyy *selittää*. Se ei voi olla sattuma. Se ei voi olla olematta yhteydessä jonkin suuren kansanluokan tiettyyn taloudelliseen asemaan. Se ei voi olla olematta yhteydessä näiden puolueiden kehityksen historiaan.

Suhanovin järkeily onkin merkillepantavan tyypillistä monille tuhansille samankaltaisille poroporvareiden järkeilyille juuri sen vuoksi, että se itse asiassa perustuu hyvän tahdon käsitteeseen („oma halu”) piittaamatta tarkastelun kohteina olevien puolueiden *historiasta*. Suhanov on yksinkertaisesti pyyhkinyt tarkastelustaan pois tuon historian, on unohtanut, että vapaaehtoiset vaikutusvallan luovutukset alkoivat oikeastaan helmikuun 28 päivästä, jolloin Neuvosto antoi luottamuslauseen Kerenskille ja hyväksyi „sopimuksen” Väliaikaisen hallituksen kanssa. Toukokuun 6 päivä taas oli vaikutusvallasta luopumista kerrassaan jättimäisissä mittasuhteissa. Kokonaisuutena ottaen meillä on edessämme silmännähtävän selvä ilmiö: eserrien ja menshevikkien puolueet astuivat heti kaltevalle pinnalle ja alkoivat luisua alaspäin yhä suuremmalla ja suuremmalla

vauhdilla. Heinäkuun 3—5 päivän jälkeen ne suistuivat kokonaan kuoppaan.

Ja kun nyt sanotaan: luovutus on tehty omasta halusta, suuret poliittiset puolueet voidaan „aivan helposti” panna tekemään täyskäännös oikeaanpäin, ne voidaan „vaivatta” saada ottamaan suunta, joka on päinvastainen kuin niiden tähänastinen suunta monien vuosien (ja monien vallankumouskuukausien) aikana, kuopasta voidaan „aivan helposti” kavuta pois ja kiiwetä kaltevaa pintaa ylöspäin — niin eikö tämä ole kevytmielisyyden huippu?

Vihdoin neljänneksi Suhanov olisi voinut vedota mieliteensä tueksi siihen, että työläiset ja sotilaat, jotka antavat luottamuksensa Neuvostolle, ovat aseissa ja että sen vuoksi he voivat „aivan helposti” palauttaa itselleen kaiken vaikutusvallan. Mutta juuri tämän, voisipa sanoa miltei tärkeimmän pykälän kohdalla ovat asiat erikoisen huonolla tolalla niissä poroporvarien järkeilyissä, joita „Novaja Zhiznin” kynäilijä toistelee.

Ollaksemme mahdollisimman konkreettisia vertaamme huhtikuun 20—21 päivää heinäkuun 3—5 päivään.

Huhtikuun 20 päivänä purkautui esiin joukkojen suuttumus hallitusta kohtaan. Aseitettu rykmentti marssii Pietarin kaduille ja menee vangitsemaan hallitusta. Vangitsemista ei tapahdu. Mutta hallitus näkee selvästi, ettei sillä ole kehen nojata. Sotaväkeä *sillä* ei ole *puolellaan*. *Sellaisen* hallituksen kukistaminen on todellakin „aivan helppoa”, ja hallitus asettaa Neuvostolle uhkavaatimuksen: joko minä eroan tahi tukekaa minua.

Heinäkuun 4 päivänä oli samanlainen joukkojen suuttumuksen purkaus, purkaus, jota kaikki puolueet koettivat hillitä, mutta joka puhkesi *kaikista* hillitsemisyrytyksistä huolimatta. Se oli samanlainen aseellinen hallituksenvastainen mielenosoitus. Mutta siinä on seuraava suunnaton ero: sekaisin menneet ja kansasta erkaantuneet eserrä- ja menshevikkijohtajat päätyivät *jo heinäkuun 3 päivänä* sopimukseen porvariston kanssa *Kaledinin* sotajoukkojen kutsumisesta Pietariin. Juuri siinä on asian ydin!

Kaledin lausui tämän julki Moskovan neuvottelukokouksessa sotamiehen avomielisyydellä: itsehän te, sosialistiministerit, kutsuite „meidät” avuksi heinäkuun 3 päivänä!.. Kukaan ei rohjennut kumota Kaledinin sanoja Moskovan neuvottelukokouksessa, koska hän sanoi totuuden. Kaledin

teki pilkkaa menshevikeistä ja eserristä, joiden oli pakko pysyä vaiti. Kasakkakerraali sytki heidän silmilleen, mutta he pyyhkivät naamansa ja sanoivat: „tämä on jumalan kastetta”!

Porvarilehdet julkaisivat nämä Kaledinin sanat, mutta menshevikkien „Rabotshaja Gazeta” ja eserrien „Delo Naroda” *salasivat* lukijoilta tämän kaikkein oleellisimman Moskovon neuvottelukokouksessa esitetyn poliittisen lausunnon.

Tuloksena oli, että hallitus sai ensi kerran varta vasten kaledinilaista sotaväkeä, kun taas päättäväinen, todella vallankumouksellinen sotaväki ja työläiset riisuttiin aseista. Tämä on se perustosiasia, jonka Suhanov sivuutti ja unohti „aivan helposti”, mutta joka pysyy tosiasiana. Ja se on kyseessäolevassa vallankumouksen vaiheessa, *ensimmäisessä* vallankumouksessa ratkaiseva tosiasia.

Valta siirtyi ratkaisevassa paikassa rintamalla ja sitten armeijassa *Kaledinien* käsiin. Tämä on tosiasia. Aktiivisimmat heille vihamielisistä sotaväenosastoista on riisuttu aseista. Se, että Kaledinit eivät käytä valtaansa heti täydellisen diktatuurin pystyttämiseen, ei vähimmässäkään määrin kumoa sitä seikkaa, että valta on heillä. Eikö sitten tsaarilla ollut valtaa vuoden 1905 joulukuun jälkeen? Ja eivätkö olosuhteet pakottaneet häntä käyttämään valtaansa niin varovaisesti, että hän kutsui koolle kaksi Duumaa ennen kuin otti käsiinsä *kaiken vallan*, t.s. ennen kuin suoritti vallankaappauksen? ⁷⁹

Valtaa pitää arvostella tekojen eikä sanojen mukaan. Hallituksen teot heinäkuun 5 päivän jälkeen todistavat, että valta on Kaledineilla, jotka etenevät hitaasti, mutta *varmasti* yhä pitemmälle saaden joka päivä „luovutuksia” ja „pikkumyönnytyksiä”: tänään rankaisemattomuuden junkkareille, jotka ovat hävittäneet „Pravdan” huoneiston, tappavat pravdalaisia ja suorittavat mielivaltaisia vangitsemisia, huomenna lain lehtien lakkauttamisesta, samoin myös lain kokousten ja kongressien hajottamisesta, karkotuksista ulkomaille ilman oikeudenkäyntiä, vankeusrangaisuksista „ystävämielisten lähettiläiden” loukkaamisesta, lain pakkotöistä hallitusta vastaan tähdätystä toiminnasta, kuolemanrangaistuksen ottamisesta käytäntöön rintamalla ja niin edelleen ja *niin edelleen*.

Kaledinit eivät ole hölmöjä. Miksi pitäisi välttämättä rynnistää päätäpahkaa, hartiavoimalla, epäonnistumisen uhalla, kun he saavat *joka päivä* osa osalta juuri sitä, mitä tarvitsevat? Mutta houkkiot Skobelevit ja Tseretelit, Tshernovit ja Avksentjevit, Danit ja Lieberit huutavat: „demokratian riemukulku! voitto!” joka askeleella, minkä Kaledinit ottavat eteenpäin, ja pitävät „voittona” sitä, etteivät Kaledinit, Kornilovit ja Kerenskit nielaise heitä heti!!

Pahan alkujuuri piilee nimenomaan siinä, että pikkuporvarillinen massa on jo oman taloudellisen asemansa valmentamana taipuvaista hämmästyttävään herkkäuskoisuuteen ja tiedottomuuteen, että se on yhä puolinukuksissa ja mumisee unissaan: vapaaehtoisesti luovutetun takaisinsaanti on „aivan helppoa”! Koettakaapas palauttaa, ottaa takaisin vapaaehtoisesti Kaledineilta ja Korniloveilta!

Pahan alkujuuri on siinä, että „demokraattinen” lehdistö pitää kirjoituksillaan yllä tuota uneliasta, poroporvarillista, tylsämielistä, orjamaista harhakuvittelua, sen sijaan että taistelisi sitä vastaan.

Jos katsotaan asioita niin kuin politiikan historioitsijan yleensä ja varsinkin marxilaisen tulee katsoa, s.o. tarkastellen tapahtumia niiden keskinäisessä yhteydessä, niin käy täysin selväksi, että ratkaiseva käänne ei nyt ole vain kaikkea muuta kuin „helppo”, vaan päinvastoin se on kerta kaikkiaan mahdoton *ilman uutta vallankumousta*.

En kajoa tässä laisinkaan kysymykseen siitä, onko sellainen vallankumous toivottava, en tarkastele laisinkaan sitä, voiko se tapahtua rauhanomaisesti ja legaalisesti (yleensä puhuen historiassa tavataan esimerkkejä rauhanomaisista ja legaalisista vallankumouksista). Totean vain, että ratkaiseva käänne ilman uutta vallankumousta on historiallinen mahdottomuus, koska valta on *jo* toisissa käsissä eikä enää „vallankumouksellisella demokratialla”, valta on *jo* anastettu ja lujitettu. Mutta eserrä- ja menshevikkipuolueiden menettely ei ole sattumanvaraista, se on pikkuporvariston taloudellisen aseman tuote ja pitkän poliittisten tapahtumien sarjan tulos, sarjan, joka kehittyi helmikuun 28 päivästä toukokuun 6 päivään, toukokuun kuudennesta kesäkuun 9 päivään, kesäkuun yhdeksännestä kesäkuun 18 ja 19 päivään (hyökkäys) j.n.e. Tässä tarvitaan käännettä myös kaikessa valtiovallan asemassa, kaikessa sen kokoonpanossa ja kaikissa suurimpien puolueiden toimintamah-

dollisuuksissa ja sen luokan „tavoitteissa”, joka näitä puolueita elähdyttää. *Ilman uutta vallankumousta* sellaiset käänteet ovat historiallisesti mahdottomia.

Sen sijaan että tekisi kansalle selväksi kaikki uuden vallankumouksen historialliset perusehdot, sen taloudelliset ja poliittiset edellytykset, poliittiset tehtävät, sitä vastaavat luokkien keskinäissuhteet j.n.e., sen sijaan Suhanov ja suunnaton määrä pikkuporvarillisia demokraatteja *tuudittaa* kansaa *uneen* tyhjällä touhuamisella, rauhoittelemalla sillä, että me muka „saamme kaikki takaisin vaivatta”, „aivan helposti”, että meillä muka „kaikkein tärkein” vallankumouksellinen saavutus „pysyy voimassa”, ynnä muulla samankaltaisella kevytmielisellä, typerällä, suorastaan rikollisella hölynpölyllä.

Syvällisen yhteiskunnallisen käänteiden merkit ovat nähtävissä. Ne viitoittavat havainnollisesti toiminnan suuntaa. Proletariaatin keskuudessa ilmenee selvää eserrien ja menshevikkien vaikutuksen laskua, selvää bolshevikkien vaikutuksen kasvua. Sivumennen sanoen, yksinpä elokuun 20 päivän vaalitkin osoittivat bolshevikkien osuuden *suurenemista* samaisessa Pietarissa kesäkuun piiriduumavaaleihin⁸⁰ verrattuna, ja tämä siitä huolimatta, että on tuotu „Kaledinin sotaväkeä Pietariin”!

Vallankumouksellisten internationalististen virtausten (Martov y.m. menshevikeillä, Spiridonova, Kamkov y.m. eserrillä) voimistuminen, lujittuminen, kehittyminen ovat käänteiden objektiivisena osoittimena pikkuporvarillisten demokraattien keskuudessa, jotka eivät voi olla horjumatta porvariston ja proletariaatin välillä. On tarpeetonta puhua-kin, että lähenevä nälänhätä, rappiotila ja sotilaalliset tappiot saattavat jouduttaa tavattomasti tätä käännettä vallan siirtymiseen talonpoikaisköyhälistön tukemalle proletariaatille.

2. VEROPÄIVÄTYÖ JA SOSIALISMI

Erikoisen katkeroituneet sosialismin vastustajat tekevät sille toisinaan palveluksen intoutumalla „paljastuksissaan” enemmän kuin olisi järkevää. He kohdistavat hyökkäilynsä juuri siihen, mikä ansaitsee sympatiaa ja mitä kannattaa jäljitellä. Hyökkäilyjensä luonteella he avaavat kansan silmät näkemään porvariston halpamaisuuden.

Juuri näin kävi eräälle mitä halpamaisimmalle porvarilehdelle, „Russkaja Voljalle”, joka julkaisi elokuun 20 päivän numerossaan Jekaterinburgista saadun kirjoituksen otsikolla: „Veropäivätyö”. Sanotussa kirjoituksessa kerrotaan seuraavaa:

...„Työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto on saattanut kaupungissamme voimaan hevosia omistavien kansalaisten luontoirasituksen määräten heidät luovuttamaan vuoronperään hevosiaan Neuvoston jäsenten päivittäisiä virka-ajeluja varten.

On laadittu erityinen päiväystysaikataulu, ja jokaiselle „hevoselliselle kansalaiselle” tiedotetaan kirjeitse täsmällisesti, milloin ja mihin ja millä määrätunnilla hänen on saavuttava hevosineen päiväystysvuorolle.

Varmemmaksi vakuudeksi „määräykseen” on lisätty: „Siinä tapauksessa, että tämä vaatimus jätetään täyttämättä, Neuvosto palkkaa Teidän laskuunne ajureita 25 ruplan suuruiseen summaan asti””...

Kapitalistien puolustaja on tietenkin kuohuksissaan suuttumuksesta. Kapitalistit katsovat aivan rauhallisina, kun kansan valtava enemmistö kärsii puutetta kaiken ikänsä, ei ainoastaan „veropäivätyön” rasittamana, vaan ollen suoranaudessa pakkotyössä tehdas-, kaivos- tai muunlaisessa palkkityössä, joutuen tämän tästä näkemään nälkää työttömänä. Tätä kapitalistit katselevat rauhallisesti.

Mutta kun työläiset ja sotilaat määräsivät kapitalisteille aivan vähäisen yhteiskunnallisen rasituksen, silloin herrat riistäjät nostivat metelin: „veropäivätyötä”!!

Kysykää keneltä työläiseltä, keneltä talonpojalta tahansa, olisiko siinä pahaa, jos työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot olisivat ainoina vallanpitäjinä valtakunnassa ja ryhtyisivät saattamaan kaikkialla voimaan yhteiskunnallisia rasituksia rikkaille, esim. pakollisia päiväystysvuoroja hevosineen, automobiileineen, polkupyörineen, pakollisia päivittäisiä kirjurintöitä elintarvikkeiden, puutetta kärsivien y.m. y.m.s. luettelomiseksi?

Jokainen työläinen ja jokainen talonpoika, ehkä vain kulakkia lukuunottamatta, sanoo, että se olisi hyvä.

Ja tämä on totta. Se ei vielä ole sosialismia, se on vasta eräs ensimmäisistä askelista sosialismia kohti, mutta se on nimenomaan sitä, mitä köyhä kansa tarvitsee viipymättä ja kaikin mokomin. Ilman tällaisia toimenpiteitä ei kansaa voida pelastaa nälänhädältä ja perikadolta.

Miksi sitten Jekaterinburgin Neuvosto on jäänyt harvinaiseksi poikkeukseksi? Miksei kaikkialla Venäjällä ole jo kauan sitten ryhdytty samanlaisiin toimenpiteisiin, miksi niistä ei ole kehitetty kokonaista nimenomaan tämän kaltaisten toimenpiteiden järjestelmää?

Miksi tällaisen rikkaille määrätyn yhteiskunnallisen hevoskyytirasituksen jälkeen ei määrätä rikkaille samanlaista yhteiskunnallista velvollisuutta, jonka mukaan heidän olisi suoritettava täydellinen selonteko rahatoimistaan, varsinkin valtionhankintoihin liittyvistä, tällaisen Neuvostojen valvonnan alaisina, samanlaisin „täsmällisin kirjeellisin tiedotuksin”, milloin ja mihin selonteko on esitettävä, milloin ja mihin ja kuinka paljon nimenomaan on maksettava veroa?

Siksi, että valtavassa suuressa osassa Neuvostoja ovat määräävässä asemassa eserräläiset („sosialistivallankoumukselliset”) ja menshevistiset johtomiehet, jotka ovat todellisuudessa siirtyneet porvariston puolelle, menneet mukaan porvarilliseen hallitukseen, sitoutuneet tukemaan sitä, pettäneet ei ainoastaan sosialismin, vaan myös demokratian. Nämä johtajat harjoittavat „sovittelupolitiikkaa” porvaristoon nähden, joka ei rajoitu siihen, että estää esim. Pietarissa rikkaita koskevan yhteiskunnallisen rasituksen voimaansaattamisen, vaan jarruttaa kuukausikaupalla paljon vaatimattomampienkin uudistusten toimeenpanoa.

Nämä johtajat pettävät omaatuntoaan ja pettävät kansaa viittaamalla siihen, että „Venäjä ei vielä ole kypsynyt sosialismin käytäntöönottamista varten”.

Miksi tuollaisia viittauksia on pidettävä petoksena?

Siksi, että asia esitetään moisten viittausten avulla vääristellysti, sellaisessa valossa, ikään kuin olisi kysymys jostakin ennen näkemättömän monimutkaisesta ja vaikeasta uudistuksesta, jonka täytyy rikkoa kymmenien miljoonien ihmisten totunnainen elämänjärjestys. Asia on esitetty vääristellysti siten, että muka joku tahtoo „saattaa käytäntöön” Venäjällä sosialismin yhdellä asetuksella, piittaamatta vähääkään maan teknillisestä tasosta, pienten tuotantolaitosten runsaudesta, väestön enemmistön tottumuksista ja tahdosta.

Kaikki tuo on silkkaa valhetta. Kukaan ei ole ehdottanut mitään tämän tapaista. Ei yksikään puolue, ei yksikään

henkilö ole aikonut ryhtyä „saattamaan käytäntöön sosialismia” asetuksella. Puhutaan ja on puhuttu yksinomaan sellaisista toimenpiteistä, joille köyhälistöjoukot, s.o. väestön enemmistö, antavat täyden hyväksymisensä, kuten Jekaterinburgissa voimaansaatetusta rikkaita koskevasta yhteiskunnallisesta rasituksesta, sellaisista toimenpiteistä, jotka ovat teknillisesti ja kulttuurillisesti täysin kypsiä toteutettaviksi, tuovat viipymättä huojuksia köyhälistön elämään, tekevät mahdolliseksi sodan rasitusten keventämisen ja niiden tasasuhtaisemman jakamisen.

Vallankumousta on jatkunut melkein puoli vuotta, mutta eserräläiset ja menshevistiset johtajat jarruttavat kaikkia sanotunlaisia toimenpiteitä kavaltaen kansan edut porvaristoon nähden harjoitetun „sovittelupolitiikan” hyväksi.

Työtätekevät tulevat auttamattomasti pysymään porvariston orjina niin kauan, kunnes työläiset ja talonpojat tajuavat, että nuo johtajat ovat pettureita, että heidät on ajettava pois, erotettava kaikista viroista.

„Rabotshi” № 10,
syyskuun 14 (1) pnä 1917
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan „Rabotshi” lehdessä
tekstin mukaan
